

גופתה של דליה, דקות מעטות אחרי שנמשתה מן הירסון, על רצפת ג'ייב המשטרה

על המקרה, והיא מיהרה לבוא מירושלים, אולי תצליח לעזור במשהו, במקום שאחרים נכשלו. "איפה עזיזה?" שאלה לבסוף. אחותה של לטיפה השיבה: "בבית החולים. היא כמו קרש. לא מדברת, לא עונה. אם היא רק תוציא הגה מפיה, נדע איפה הילדה. הרופא אמר כך. צריך שאדם המכיר אותה יגש אליה וינסה לדובב אותה. הצעתי למשטרה שירשו לי לגשת אליה. אני מכירה אותה. הייתי אומרת לה כמה מלים, מדברת אל ליבה, והיא היתה מגלה לי איפה הילדה. אבל המשטרה לא לקחה אותי. אמרתי להם: אל תפחדו, לא אעשה לה שום רע. אני אשלוט על העצבים שלי. אתם אפילו יכולים לכבול לי את הידיים בשעה שאני מדברת אליה! אבל לא לקחו אותי."

אחת הנשים סיפרה: "שכנה אשכנזיה אמרה שצריך לקחת תמינה גדולה של דליה ולקחת ילדה בגודל שלה. יש סטודיו שם אפשר להלביש את הילדה בדיוק כמו דליה, ולצייר את הפנים שלה בדיוק כמוה. אחר כך היו מביאים את הילדה הזאת לבית החולים, איפה שעזיזה נמצאת. עזיזה היתה רואה את הילדה ומקבלת שוק. היא היתה צועקת: מה זה, דליה? איך הגעת הנה? הרי השארתי אותך במקום זה וזה!"

הידידה מירושלים התנדבה לנסוע לבתיים. "אם רק אוכל לדבר עמה, בטח תגיד לי," אמרה בצאתה.

איש מהיושבים בחדר לא ידע כי אותה שעה כבר הודיעו צ'טוני הצהירים שעזיזה צדקה גילתה למשטרה, כי טמנה את גופת הילדה ליד גשר הירקון.

האם ישבה כל אותה עת הצימעות על המטה. מישו ניסה לנחמה: "בטח מישו מצא אותה ומחזיק אותה, עד שיעבור כל הרעש. אחר כך יבוא וידרוש כסף בשביל להחזיר אותה." מבטי הנוכחים השתיקוהו מיד, ושתיקה מעיקה ירדה שוב על החדר. "אחת פרסיה אמרה לי שבפרס אומרים שמי שאוהב מאד, מסוגל להרוג את האדם שהוא אוהב," סיפרה דודתה של דליה. "עזיזה החליטה להתאבד, או כדי לא להיפרד מדליה, הרגה אותה. כי היא אהבה אותה יותר מדיו!"

לטיפה נעורה מעלפונה. "אהבה אותה? אהבה אותה?" מילמלה כסהרורית, גם אותי אהבה. למה לא הרגה אותי במקום את דליה?"

"כי את דליה אהבה יותר," השיב לה בעלה מן המיטה ממול, ופרץ בבכי.

בה שתעשו כשדליה תחזור, כן, כן, אני אעשה מסיבה. עוד איזה מסיבה! ואני אומין את העתונאי, אומין את כל העולם! הוי לולה, לולה בתי, איפה את?"

★ ★ ★

"חכם יצחק יודע!"

חדר נכנס גבר צעיר, מרכיב משקפיים, בעל הופעה משכילה. הוא לא אמר מלה, הצית סיגריה ונסען אל ארון הבגדים החום. "צריך ללכת לחכם יצחק!" הפליט לבסוף, רק הוא יגיד לנו."

"חכם יצחק! חכם יצחק!" התרעם עליו גבר אחר שישב בחדר. "אתה וחכמים שלך!" "אתמול נסעת לגליל — ומה יצא מזה?" שאלה אותו אשתו, אחותה של לטיפה. "12 שעות נסעת, וכשבאת לשם אמרו לך שחכם סלים כבר התחתן ואינו עוסק יותר בדברים אלה."

הצעיר הממושקף לא ויתר: "אני אומר לכם שיש בארץ לפחות שלושה ארבעה חכמים אשר יכולים לומר לנו ברגע זה איפה הילדה." "ואתה חושב שהמשטרה לא היתה פונה אליהם מיד?" שאל שוב הגבר השני, שכנה של משפחת אליהו, שישב עמה זה היום הרביעי. הוא ידע היטב מה התרחש בלב לטיפה ובעלה. לפני כמה שנים טבע בנו יחידו בים.

הגבר הממושקף השיב: "המשטרה אינה יכולה לפנות לחכמים. משרד הדתות לא מרשה. הוא נלחם בחכמים האלה — כי הם משתמשים בשם המפורש ומגלים רורעולב." "אל לנו, אם כן, לעסיק בעסקי השם," השמיעה אחת הנשים, "הוא יגלה לנו את הילדה כמיועד שהוא קבע, ישתבח ויתפאר שמו..."

★ ★ ★

הרגה — כי אהבה

מבער דרדת נשמע קול של בכי. אשה צעירה, לבושה בקפדנות, נכנסה לחדר. הדמעות שולגו מעיניה חרשו תלמים באיפורת. היא הטילה את עצמה אל זרועות לטיפה, והשתים התייפחו. היתה זו חברתן המשותפת של עזיזה ושל לטיפה, שרק אותו יום שמעה